

§ 13. 1. Jednostki prowadzące stołówki (§ 1) prowadzą ewidencję materiałów, towarów i wyrobów oraz środków trwałych i przedmiotów nietrwałych stołówki w sposób określony branżowym planem kont, z tym że materiały, towary i wyroby przekazane do wyodrębnionych magazynów, bufetów i kuchni ewidencjonuje się w cenach detalicznych, z równoczesnym zarejestrowaniem odchyżeń od cen zakupu. Ewidencję kosztów i dochodów należy prowadzić zgodnie z obowiązującymi przepisami, wydanymi przez Ministra Finansów.

2. Mienie, o którym mowa w ust. 1, powinno być powierzone pracownikom stołówki posiadającym odpowiednie kwalifikacje zawodowe. Powierzenie mienia powinno być dokonane na podstawie inwentaryzacji zdawczo-odbiorczej,

przeprowadzonej zgodnie z obowiązującymi przepisami i obejmującej wszelkie składniki podlegające powierzeniu (materiały, wyroby gotowe, towary, wyposażenie itd.), a ponadto na podstawie każdorazowego potwierdzenia odbioru powierzonego mienia.

§ 14. 1. W stołówkach należy stosować zasady majątkowej wspólnej lub indywidualnej odpowiedzialności pracowników zgodnie z obowiązującymi przepisami, w zależności od warunków, w jakich jest prowadzona stołówka.

2. Osoby majątkowo odpowiedzialne za powierzone im mienie powinny być bieżąco rozliczane i kontrolowane w sposób ustalony przez kierownika jednostki prowadzącej stołówkę i zgodnie z obowiązującymi przepisami.

215

ZARZĄDZENIE MINISTRA KOMUNIKACJI

z dnia 1 sierpnia 1966 r.

w sprawie wynagrodzenia komisji egzaminacyjnych dla kierowców.

Na podstawie art. 20 ust. 5 pkt 1 ustawy z dnia 27 listopada 1961 r. o bezpieczeństwie i porządku ruchu na drogach publicznych (Dz. U. Nr 53, poz. 295) i § 209 rozporządzenia Ministrów Komunikacji i Spraw Wewnętrznych z dnia 1 października 1962 r. w sprawie ruchu na drogach publicznych (Dz. U. z 1962 r. Nr 61, poz. 295 i z 1965 r. Nr 19, poz. 123) zarządza się, co następuje:

§ 1. Za sprawdzenie posiadania przez osobę, ubiegającą się o prawo jazdy, kwalifikacji fachowych w zakresie obowiązującego programu egzaminacyjnego komisja egzaminacyjna otrzymuje wynagrodzenie według następujących stawek:

1) za sprawdzenie kwalifikacji wymaganych do uzyskania prawa jazdy kategorii I i II lub prawa jazdy kategorii III, uprawniającego do zawodowego kierowania pojazdami, albo kategorii ciągnikowej	24 zł,
2) za sprawdzenie kwalifikacji wymaganych do uzyskania prawa jazdy kategorii III, nie uprawniającego do zawodowego kierowania pojazdami, albo kategorii IV lub Vb	19 zł,
3) za sprawdzenie kwalifikacji wymaganych do uzyskania prawa jazdy kategorii Va	6 zł.

§ 2. 1. W razie sprawdzania znajomości tylko jednego z przedmiotów objętych programem egzaminacyjnym, komisja egzaminacyjna otrzymuje następujące wynagrodzenie:

1) jeżeli egzamin dotyczy praw jazdy określonych w § 1 pkt 1 — za przedmiot:	
a) umiejętność kierowania pojazdem	10 zł,
b) znajomość przepisów o ruchu drogowym i techniki prowadzenia pojazdu	6 zł,
c) znajomość budowy, obsługi technicznej i eksploatacji pojazdu	8 zł,
2) jeżeli egzamin dotyczy praw jazdy określonych w § 1 pkt 2 — za przedmiot:	
a) umiejętność kierowania pojazdem	10 zł,
b) znajomość przepisów o ruchu drogowym i techniki prowadzenia pojazdu	6 zł,
c) znajomość budowy i obsługi technicznej pojazdu	3 zł,

3) jeżeli egzamin dotyczy praw jazdy określonych w § 1 pkt 3 — za przedmiot:

a) umiejętność kierowania pojazdem	3 zł,
b) znajomość przepisów o ruchu drogowym i techniki prowadzenia pojazdu	3 zł.

2. W razie sprawdzania znajomości dwóch przedmiotów objętych programem egzaminacyjnym, komisja egzaminacyjna otrzymuje wynagrodzenie, określone w ust. 1, w wysokości przewidzianej za sprawdzenie znajomości tych przedmiotów.

3. Za powtórne przeprowadzenie egzaminu ze wszystkich przedmiotów komisja egzaminacyjna otrzymuje wynagrodzenie określone w § 1.

4. Za sprawdzenie znajomości topografii miasta komisja egzaminacyjna otrzymuje wynagrodzenie w wysokości 3 zł.

§ 3. 1. Za sprawdzenie kwalifikacji fachowych kierowcy w wypadku określonym w § 216 ust. 2 rozporządzenia Ministrów Komunikacji i Spraw Wewnętrznych z dnia 1 października 1962 r. w sprawie ruchu na drogach publicznych (Dz. U. z 1962 r. Nr 61, poz. 295 i z 1965 r. Nr 19, poz. 128), zwanego dalej „rozporządzeniem”, komisja egzaminacyjna otrzymuje wynagrodzenie określone w § 1.

2. Za sprawdzenie kwalifikacji fachowych kierowcy w wypadku określonym w § 218 ust. 1 rozporządzenia komisja egzaminacyjna otrzymuje wynagrodzenie określone w § 1 lub w § 2, zależnie od zakresu egzaminu.

§ 4. 1. Sprawdzenie kwalifikacji fachowych kandydatów na kierowców lub kierowców w godzinach służbowych nie uzasadnia wypłaty wynagrodzenia komisji egzaminacyjnej.

2. Komisji egzaminacyjnej, dokonującej sprawdzenia kwalifikacji fachowych kandydatów na kierowców lub kierowców poza godzinami służbowymi w siedzibie organu do spraw komunikacji prezydium rady narodowej, przy którym komisja działa, nie służy prawo do otrzymania w związku z tą pracą żadnego wynagrodzenia, poza określonym w §§ 1, 2 i 3.

3. Jeżeli egzamin, na wniosek szkoły, ośrodka lub kursu szkolenia kierowców, odbywa się w siedzibie wnioskodawcy, położonej poza granicami administracyjnymi miasta stanowiącego siedzibę organu do spraw komunikacji prezy-

dium rady narodowej, przy którym działa komisja egzaminacyjna, członkom komisji przysługuje wynagrodzenie za czas zużyty na dojazd do miejsca przeprowadzenia egzaminu i powrót. Wynagrodzenie to wynosi 10 zł za każde pełne 40 km odległości na dojazd i powrót, i jest płatne, jeżeli dojazd odbywa się poza godzinami służbowymi i do miejscowości położonej w odległości co najmniej 20 km od siedziby organu prezydium rady narodowej, przy którym komisja działa.

§ 5. 1. Wynagrodzenie określone w §§ 1, 2 i 3 dzieli się w równych częściach pomiędzy przewodniczącego i członków komisji egzaminacyjnej.

2. Wynagrodzenie (ust. 1) wypłaca przewodniczącemu i członkom komisji egzaminacyjnej, z zastrzeżeniem przepisu ust. 4, właściwy do spraw komunikacji organ prezydium rady narodowej, przy którym komisja działa.

3. Wynagrodzenie określone w § 4 ust. 3 wypłaca przewodniczącemu i członkom komisji egzaminacyjnej szkoła, ośrodek lub kurs, na którego wniosek odbywa się egzamin.

4. Przewodniczącemu i członkom komisji egzaminacyjnej powołanej w ośrodku szkolenia kierowców, upoważnionym do sprawdzania we własnym zakresie kwalifikacji fachowych szkolonych osób zgodnie z przepisami § 209 ust. 3 rozporządzenia, wynagrodzenie określone w § 1 oraz w § 4 ust. 3 wypłaca ośrodek, przy którym komisja została powołana.

§ 6. Wysokość wynagrodzenia określonego w §§ 1, 2 i 3, przypadającego za okres jednego miesiąca, nie może przekraczać brutto 2000 zł dla jednego członka komisji.

§ 7. 1. Przepisów zarządzenia nie stosuje się do komisji egzaminacyjnych powołanych:

- 1) w jednostkach (instytucjach) wojskowych i studiach wojskowych szkół wyższych,
- 2) w ośrodkach szkolenia stowarzyszenia pod nazwą Liga Obrony Kraju, jeżeli ośrodki te dokonują we własnym zakresie sprawdzenia kwalifikacji fachowych osób szkolonych dla potrzeb wojska,
- 3) w szkołach zawodowych, których program nauczania przewiduje szkolenie dla uzyskania prawa jazdy.

2. Stawki wynagrodzenia dla komisji egzaminacyjnych wymienionych w ust. 1 określają odrębne przepisy.

§ 8. Traci moc zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 15 marca 1962 r. w sprawie wynagrodzenia członków komisji egzaminacyjnych dla kierowców pojazdów mechanicznych (Monitor Polski Nr 29, poz. 126).

§ 9. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 września 1966 r.

Minister Komunikacji: *P. Lewiński*

216

ZARZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 6 sierpnia 1966 r.

w sprawie szczegółowego zakresu świadczeń stacji pogotowia ratunkowego, przysługujących ubezpieczonym.

Na podstawie art. 95 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznym (Dz. U. Nr 51, poz. 396 z późniejszymi zmianami) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Zakres pomocy leczniczej udzielanej ubezpieczonym przez stacje pogotowia ratunkowego obejmuje:

- 1) pomoc doraźną w razie nieszczęśliwego wypadku lub zachorowania w miejscu publicznym,
- 2) świadczenia udzielone w domu, w razie gdy zachodzi konieczność natychmiastowego umieszczenia chorego w szpitalu,
- 3) świadczenia lecznicze ambulatorium i oddziału szpitalnego stacji pogotowia ratunkowego,
- 4) przewóz karetką w razie:
 - a) przymusowej hospitalizacji,
 - b) przeprowadzania badań poza zakładem opieki zdrowotnej zamkniętej, w którym ubezpieczony przebywa, bądź potrzeby przewozu do innego zakładu lecznictwa

- c) konieczności przewozu ubezpieczonego do zakładu opieki zdrowotnej zamkniętej po udzieleniu pomocy doraźnej,
- 5) przewóz samolotem sanitarnym.

2. Zakres świadczeń określony w ust. 1 przysługuje również członkom rodziny ubezpieczonego, z tym że zakresem opieki leczniczej dla dzieci ubezpieczonych do 7 roku życia objęte są ponadto inne usługi świadczone przez stacje pogotowia ratunkowego stosownie do ich zakresu działania.

§ 2. Za świadczenia stacji pogotowia ratunkowego nie objęte § 1 ubezpieczeni oraz członkowie ich rodzin ponoszą opłaty ustalone w obowiązującym cenniku.

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 września 1966 r.

Minister Zdrowia i Opieki Społecznej: *w z. B. Bednarski*

217

ZARZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 6 sierpnia 1966 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie wysokości opłat za niektóre świadczenia zakładów społecznych służby zdrowia.

Na podstawie § 7 ust. 2 uchwały nr 55 Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1961 r. w sprawie cen na usługi wykonywane

dla ludności (Monitor Polski Nr 26, poz. 123) zarządza się, co następuje: